

China Miéville (1972)

Britanyalı fantastik edebiyat, bilim-kurgu ya da kendi ifadesiyle “tuhaf kurgu” yazarıdır. Cambridge Üniversitesi’nde Sosyal Antropoloji öğrenimini tamamlayan Miéville, yüksek lisans ve doktora derecelerini London School of Economics’te Uluslararası İlişkiler alanında almıştır. China Miéville’in, edebiyat uğraşı dışında, kendisini seçimlerde adaylığa kadar taşıyan siyasi çalışmaları ve “eşit haklar” ile Ekim Devrimi’ni konu aldığı kuram ve tarih çalışmaları da vardır.

Fantastik edebiyatı ticarileşmeden ve tutucu klişelerden kurtarmayı amaçlayan Miéville politik duruşunu romanlarına da yansıtıken, her romanında farklı bir tarz deneyerek yenilikçi bir çizgi oluşturmuştur. China Miéville, kendisini etkileyen yazarlar arasında M. John Harrison, J. G. Ballard, H. P. Lovecraft, Strugatski kardeşler, Gene Wolf, Mervyn Peake ve 2018 yılının başında kaybettiğimiz Ursula K. Le Guin gibi isimleri saymaktadır. Bilim kurgu ve fantastik edebiyatının en önemli ödülllerinden Arthur C. Clarke Ödülü’nü üç kez, Locus En İyi Fantastik Kitap Ödülü’nü iki kez kazanan China Miéville, Britanya Fantezi Edebiyatı Ödülü’ne üç, Hugo, Kitschies ve Dünya Fantezi Edebiyatı ödüllerine ise birer kez layık görülmüştür.

Miéville’in Yordam Edebiyat’ta yayımlanan romanları: *Kral Fare (King Rat, 1998; Türkçesi 2010)*, *Perdido Sokağı İstasyonu (Perdido Street Station, 2000; Türkçesi 2011)*, *Yara (The Scar, 2002; Türkçesi 2013)*, *Demir Konsey (Iron Council, 2004; Türkçesi 2015)*, *Un Lun Dun (Un Lun Dun, 2007; Türkçesi 2012)*, *Şehir ve Şehir (The City & The City, 2009; Türkçesi 2012)*, *Kraken (Kraken, 2010; Türkçesi 2013)*, *Elçilik Kenti (Embassytown, 2011; Türkçesi 2016)*, *Demirdenizi (Railsea, 2012; Türkçesi 2018)*, *Yeni Paris’in Son Günleri (The Last Days of New Paris, 2016; Türkçesi 2018)*.

Eserin orijinal adı:
Perdido Street Station
(2000, Londra: Pan Books)

Yordam Edebiyat'ta
China Miéville Eserleri

KRAL FARE

PERDİDO SOKAĞI İSTASYONU

YARA

DEMİR KONSEY

UN LUN DUN

ŞEHİR VE ŞEHİR

KRAKEN

ELÇİLİK KENTİ

DEMİRDENİZİ

YENİ PARIS'İN SON GÜNLERİ

CHINA MIÉVILLE

PERDİDO SOKAĞI İSTASYONU

ROMAN

TÜRKÇESİ

GÜLER SİPER - M. İHSAN TATARI

yordam
edebiyat

Yordam Edebiyat: 136 • **Perdido Sokağı İstasyonu** • China Miéville
ISBN 978-605-5541-23-1 • *Türkçesi:* Güler Siper - M. İhsan Tatari
Kapak ve İç Tasarım: Savaş Çekiç • *Sayfa Düzeni:* Gönül Göner
Birinci Basım: Ağustos 2011 • *İkinci Basım:* Haziran 2024
© China Miéville, 2000; © Yordam Kitap, 2009

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 44790)
Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat: 3 34110 Çağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 528 19 10 • W: www.yordamkitap.com • E: info@yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamEdebiyat • www.twitter.com/YordamEdebiyat
www.instagram.com/yordamkitap

Baskı: **Pasifik Ofset** (Sertifika No: 44451)
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İstanbul
Tel: 0212 412 17 77

PERDİDO SOKAĞI İSTASYONU

ROMAN

Emma'ya

TEŞEKKÜRLER

Annem Claudia ve kız kardeşim Jemima'ya yardımları ve destekleri için sevgiler ve teşekkürler. Önerilerini ve desteklerini esirgemeyen herkese, özellikle Scott Bicheno, Max Schaefer, Simon Kavanagh ve Oliver Cheetham'a çok teşekkürler.

Her zaman olduğu gibi Emma Bircham'a sonsuz sevgi ve teşekkürler.

Macmillan yayınevindeki herkese, özellikle de editörüm Peter Lavery'ye inanılmaz desteği için teşekkürler. Ayrıca anlatamaya-
cağım kadar çok yardımını gördüğüm Mic Cheetham'a da sonsuz teşekkürler.

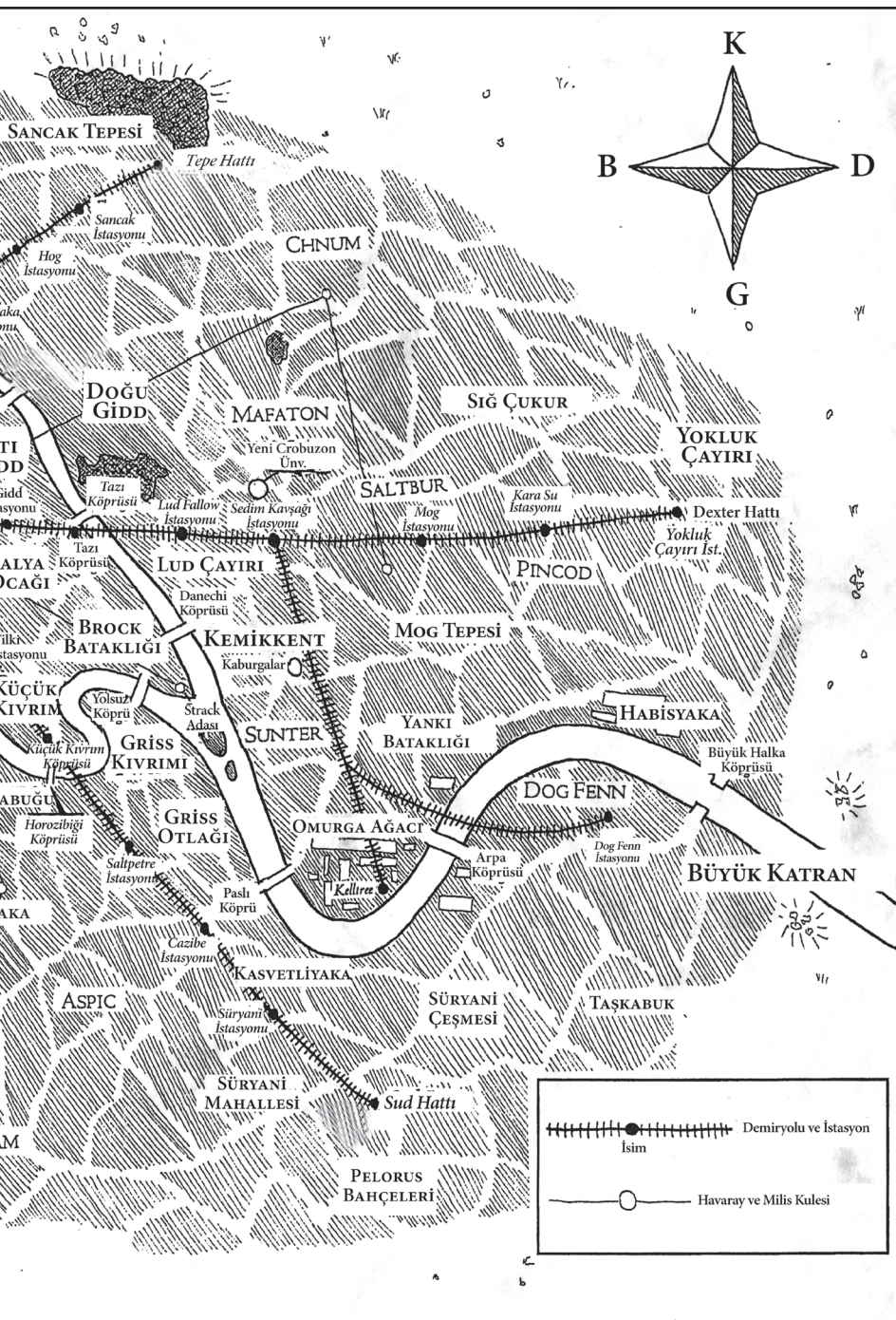
Beni etkileyen bütün yazarlara teşekkür edecek kadar yerim yok ama çalışmalarını benim için tükenmez bir ilham kaynağı olan ve hayranlık duyduğum iki kişiden söz etmek istiyorum. M. John Harrison'a ve merhum Mervyn Peake'e en içten ve naçiz teşekkürlerimi gönderiyorum. Onlar olmadan bu kitabı asla yazamazdım.

“Bir anlığına vazgeçip odanın penceresinden ışıklara ve aydınlatılmış derin sokaklara baktım. Şehirle bağlantınızın bu şekilde kopması da bir ölüm şekliydi.”

Philip K. Dick, *Sizi İnşa Edebiliriz*

Bozkır önce bir maki ormanına, ardından tarlalara, derken çiftliklere dönüşüyor, sonra yerden karmakarışık bir şekilde yükselen evler başlıyor. Gecenin çok geç bir saati. Etrafım nehrin iki yakasında mantar gibi biten derme çatma kulübelerle dolu.

Sarsılıyoruz. Derin bir akıntıya kapıldık.

Arkamdaki adam telaşla dümene asılıyor ve mavnanın yönü değişiyor. Fenerler sallanınca ışık yalpalıyor. Adam benden korkuyor. Küçük teknenin pruvasından eğilip suyun karanlık akıntısına bakıyorum.

Motorun yağlı gürültüsünün, nehrin tekneyi okşayan hafif şırıltısının ve evlerden yayılan seslerin tepesinde binalar yükseliyor. Kalaslar fisıldıyor, rüzgâr sazdan yapılmış damları okşuyor, duvarlar ve zemin boşlukları doldurmak için kayıyor; onlarca ev yüzlerce, binlerce oluyor; her iki kıyıda içeriye doğru yayılıyor ve düzlüğün her tarafına ışık saçıyorlar.

Etrafımı kuşatıyorlar. Büyüyorlar. Gittikçe uzuyor, genişliyor ve daha gürültülü hâle geliyorlar. Çatıları arduvazdan, duvarlarıysa güçlü tuğlalardan yapılmış.

Nehir kıvrılarak ilerliyor ve şehre ulaşıyor. Heybetli manzarasıyla birdenbire karşımıza çıkıyor şehir. Kurumuş kan rengi ışıkları çevreye, kayalık tepelere akıyor. Kir pas içindeki kuleleri parlıyor. Kendimi küçülmüş hissediyorum. İki nehrin birleştiği noktada ortaya çıkan bu olağanüstü manzaraya tapınmaya iten bir şey var beni. Çevreyi kirleten, pis kokulu, klakson sesleriyle dolu, uçsuz bucaksız bir yer burası. Kalın bacaları gecenin bu saatinde bile gökyüzüne pislik kusuyor. Bizi çeken akıntı değil, şehrin kendisi. Yoğunluğu bizi yutuyor. Cıltz bağırışlar, oradan buradan gelen hayvan sesleri, koca makineler kızışırken fabrikalardan yükselen müstehcen gürültü patırtılar... Demir yolları, fırlamış damarlar misali dolaşıyor şehrin anatomisini. Kırmızı tuğlalı karanlık duvarlar, mağara adamları gibi güdük kiliseler, rüzgârda savrulan yıpranmış tenteler, eski

şehrin kaldırım taşlı yolları, çıkmaz sokaklar, toprağı asırlık kaya mezarları gibi oyan kanalizasyonlar, boş araziler, kırılmış taşlar, unutulmuş ciltlerle dolu kütüphaneler, eski hastaneler, yüksek kuleler, gemiler ve nehirден balyalar kaldıran metal pençeler.

Böyle bir şeye yaklaştığımızı nasıl fark edemedik? Ne tür bir topoğrafya hilesi ki bu, köşelerin ardına saklanan bu koca canavarın yolcularını üstüne çullanmasına imkân tanıyor?

Kaçmak için çok geç.

Adam bana bir şeyler mırıldanıp nerede olduğumuzu söylüyor. Dönüp bakmıyorum ona.

Etrafımızı çeviren, vahşice bir muameleye maruz kalmış bu bölgenin adı Kuzgun Kapısı. Çürüyen binalar bitkin bir hâlde birbirine yaslanıyor. Nehir iki yanındaki tuğla kıyıları, suyu koyda tutmak için örülen yüksek duvarları balçıkla sıvıyor. Etrafta iğrenç bir koku var.

(Buranın yukarıdan nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Şehrin saklanmaya fırsatı olmazdı o zaman. Havadan yaklaştığımız takdirde şehri kilometrelerce öteden kirlili bir leke, kurtlarla kaynayan bir leş yığı gibi görebilirdiniz. Böyle düşünmemem gerekiyor, ama kendimi alamıyorum. Bacalardan çıkan hava akımlarıyla yukarıya doğru süzülebilir, kibirli kulelerin üzerinde uçabilir, yer halkının üstüne pisleyebilir, etrafı velveleye verebilir ve istediğim yere konabilirdim, ama böyle düşünmemeliyim, bunu yapmamalıyım, durmalıyım, şimdi olmaz, henüz değil.)

Burada üstlerinden rensiz ve sümüksü bir salgı damlayan evler var; organik sıvı ön cephelere bulaşıp üst kat pencerelerinden sızıyor. Sonradan ilave edilmiş katlar evlerin arasındaki boşlukları ve çıkmaz sokakları dolduran soğuk, beyaz bir çamura karışıyor. Manzara sanki birisi bir balmumunu eritip aniden çatıların üstüne bırakmış gibi dalgalanıp bozuluyor. Başka zeki varlıklar kendilerine mâl etmiş bu insan sokaklarını.

Saçakların arasında ve nehrin üzerinde süte benzer, balgamsı bir maddeyle tutturulmuş teller gerili. Bir basgitarın telleri misali vınlıyorlar. Yukarıda bir yerlerde bir şey koşuşturuyor. Mavnacı iğrenç bir şekilde genzini temizleyip suya tükürüyor.

Balgamı suda dağılıyor. Salgı harcıyla kaplı binalar geride kalıp azalmaya başlıyor. Dar sokaklar ortaya çıkıyor.

Biraz ileride, demir yolu köprüsünden geçen bir tren düdüğünü öttürüyor. Başımı kaldırıp ona, güneydoğuya bakıyorum ve hızla uzaklaşan küçük ışıklarının vatandaşlarını yiyen bu dev yaratık, bu gece ülkesi tarafından yutulmasını izliyorum. Biraz sonra fabrikaların yanından geçeceğiz. Vinçler karanlıkta ince bacaklı kuşlar gibi yükseliyor ve şurada burada gece yarısı çalışan kemik kadroların işlerini hallediyorlar. Zincirler işe yaramaz uzuvlar misali, ölü ağırlıklarıyla sallanıyor; dişlilerin birbirine geçtiği, volanların döndüğü yerlerde de yaşayan bir ölü gibi, ağır aksak harekete geçiyorlar.

Şişman, yırtıcı gölgeler kol geziyor gökyüzünde.

Bir patlama, sanki şehrin içi boşmuş gibi bir yankılanma duyuluyor. Siyah mavnamız taşıdıkları kok kömürü, odun, demir, çelik ve cam yüklerinin ağırlığı altında iyice suya gömülen kardeşlerinin arasında yavaş yavaş ilerliyor. Bir sürü pisliğin, atık maddenin ve kimyasal artığın durgun ve huzursuz edici kıldığı, gökkuşağı renkli, pis kokulu sulardan yıldızlar yansıyor.

(Ah, bütün bunların üzerinde uçmak, bu kiri, bu pisliği, bu gübreyi koklamamak, şehre bu lağımdan geçerek girmemek için neler vermedim... Ama bunu yapmamalıyım, böyle düşünmeye devam edemem, vazgeçmeliyim.)

Motor yavaşlıyor. Dönüp arkamdaki adama bakıyorum. Mavnacı gözlerini kaçırıyor, dümeni kırıyor ve sanki orada değilmişim gibi davranıyor. Bizi rihtıma götürüyor, oradan da bir ambarın arkasına doğru ilerliyoruz; o kadar dolu ki içindeki mallar payandaları aşırıp koca kutulardan müteşekkil bir labirent oluşturuyor. Diğer teknelerin arasından geçiyoruz. Nehrin içinden çıkan çatılar var. Duvarın yanlış tarafına yapılmış, batık evler bunlar; nehrin kıyısına kümelenmişler. Ziftle kaplı, siyah tuğlalarından sular damlıyor. Altımızda bir kargaşa yaşanıyor. Nehir dipte dönen girdaplarla kaynıyor. Bu kokuşmuş tortu çorbasının içinde nefes almaya çalışmaktan vazgeçen ölü balıklar ve kurbağalar, mavnanın düz kenarı ile beton kıyı arasında çalkantılı bir girdaba kapılmış, deli gibi dönüp duruyorlar. Boşluk kapanıyor. Kaptan kıyıya atlayıp halatı bağlıyor. Rahatladığımı görmek bezdirici. Muzaffer bir edayla bir şeyler homurdanıp, beni çabucak kıyıya çıkmaya teşvik ediyor. Ben de çöplerin

ve kırık camların arasından sanki sıcak kömürlerin üstünde yürürmüş gibi dikkatle sekiyorum.

Ona verdiğim taşlara çok seviyor. Dumanlı Geçit'te olduğumu söylüyor. Bir eliyle gideceğim yönü gösterirken bakışlarımı kaçırıyorum ki kaybolduğumu, şehirde yeni olduğumu, kaçıp kurtulamayacağım bu karanlık ve tehditkâr binalardan korktuğumu, klostrofobinin ve içime doğan uğursuzluk hissinin etkisiyle midemin bulandığını anlamasın.

Biraz güneyde, suyun içinden iki büyük sütun yükseliyor. Eski Şehir'in bir zamanlar çok görkemli olan, ama şimdi sedef hastalığına tutulmuş gibi pul pul dökülüp çöken kapılarıydı bunlar. O dikili taşların üzerine oyulan öyküler zamana ve asit yağmuruna boyun eğerek silinmiş. Geriye sadece eski vidaların izleri misali, kaba sıvanın üzerindeki sarmal yivler kalmış. Arkalarında alçak bir köprü var (Drud Geçidi, diyor kaptan). Adamın hevesli açıklamalarına aldırılmayıp kireç boyalı bu bölgeyi geride bırakıyor ve katıksız bir karanlığın rahatlığını, nehrin pis kokusundan kurtuluşu vadeden, ardına dek açık kapılardan geçiyorum. Mavnacının sesi iyice uzaklaşıyor ve onu bir daha görmeyeceğimi bilmek bana az da olsa mutluluk veriyor.

Hava soğuk değil. Doğudan insana umut veren bir şehir ışığı yükseliyor.

Tren yollarını izleyeceğim. Raylar evlerin, kulelerin, barakaların, iş yerlerinin ve cezaevlerinin üzerinden geçerken gölgelerine sinecek, onları toprağa bağlayan kemerleri takip edeceğim. İçeri girmenin bir yolunu bulmalıyım.

Pelerinin (tenime yabancı ve yakıcı gelen bu ağır kumaş) beni çekiştiriyor ve para kesemin ağırlığını hissedebiliyorum. Bu şehirde beni koruyacak olanlar bunlar. Bir de yarattığım yanılsama, kederimin ve utançımın kaynağı, beni bu büyük metropole, kemik ve tuğla karışımından yapılmış, sanayi ve şiddetin gizli bir anlaşmasıyla ortaya çıkmış, tarihle demlenip güçle semirmiş bu tozlu şehre, aklımın hiç ermediği bu kıraç kente getiren ızdırıp.

Yeni Crobuzon'a.

1. KISIM

SİPARİŞLER

Pazar yerine yukarıdan bakan bir pencere savrulurak açıldı. Dışarıya bir sepet uçtu ve aşağıdaki habersiz kalabalığa doğru havada bir yay çizerek savruldu. Yolunun orta yerinde bir anlığına sarsılarak durdu, sonra da kendi etrafında dönerek, daha yavaş ve dengesiz bir hızla alçalmaya devam etti. Tehlikeli bir dansla inerken tel örgüleri binanın kaba yüzeyine takılıp durdu. Duvara çarpınca aşağıya boya ve çimento tozu döküldü.

Güneş, dağınık bulut kümelerinin ardından parlak gri bir ışık saçıyordu. Sepetin altında, pazar tezgâhları ve işporta arabaları dağınık döküntüler misali uzanıyordu. Şehir pis kokuyordu. Ama bugün Aspıc Çukuru'nda pazar günüydü ve Yeni Crobuzon'un üstüne çöken keskin gübre ve küf kokusuna bu sokaklarda, bu saatlerde biber, taze domates, kızartma yağı, balık, tarçın, kurutulmuş et, muz ve soğan kokuları karışmıştı.

Gürültülü Shadrach Caddesi boyunca yiyecek tezgâhları uzanıyordu. Selçit Geçidi ise kitaplar, el yazmaları ve resimlerle doluydu. Biraz doğuda gelişigüzel dikilmiş banyan ağaçlarının ve yıkılmaya başlamış beton binaların göze çarptığı bir bulvar vardı. Güneye, Barrackham'a giden yolda çanak çömlek; batıya giden yolda makine parçaları; bir ara sokakta oyuncaklar; diğer iki sokağın arasında da giysiler satılıyor ve dar ara sokakları daha başka bir sürü mal dolduruyordu. Sıra sıra tezgâhlar kırık bir tekerleğin telleri gibi, çarpık çurpuk keşişiyordu birbirleriyle Aspıc Çukuru'nda.

Lâkin Çukur'un ortasında bütün bu belirgin ayrımlar bir son buluyordu. Eski duvarların ve tekinsiz kulelerin gölgesinde bir dışı çark

yığıny, derme çatma bir masanın üstünde kırık çanak çömlek parçaları, kilden yapılma kaba saba süs eşyaları ve sararmış ders kitaplarıyla dolu bir kutu vardı. Antikalar, sekstantlar ve pire tozu da öyle. Tezgâhların arasında tıslaya tıslaya, ağır adımlarla robotlar geziniyordu. Dilenciler ıssız binaların içinde tartışıyor, tuhaf ırkların mensupları ilginç şeyler satın alıyordu. Aspic Pazarı yüzlerce çeşit mal, gres yağı ve hamalların gürültülü bir karmaşasıydı. Ticaretin bildik kural-ları geçerliydi burada da: *Bütün sorumluluk alıcıya aittir!*

Camdan fırlatılan sepetin altındaki pazarıcı, başını kaldıırıp donuk gün ışığına ve dökülen tuğla tozlarına baktı. Gözlerini ovuşturdu. Tepesinde sallanıp duran sepeti yakaladı ve ucundaki ipi gevşeyene kadar çekti. Sepetin içinde bir pirinç şekel ve özenli, süslü, eğik harflerle yazılmış bir not vardı. Pazarıcı kâğıdı okurken burnunu kaşdı. Önünde yığılı yiyeceklere bakındı; sepete yumurta, meyve ve birkaç kök sebze koydu, sonra da bunları elindeki listeye karşılaştırdı. Durup listedeki bir maddeye tekrar göz attı, ardından şehvetle gülümseyip domuz etinden bir parça kesti. İşini bitirince şekeli cebine koydu ve bozuk para arandı. Siparişin ederini hesaplar-ken bir an duraksadı, sonunda sepete yiyeceklerle birlikte dört çeyrek bıraktı.

Ellerini pantolonuna silip biraz düşündü, ardından güdük bir kömür parçasıyla listeye bir şeyler karaladı ve bunu da paraların yanına attı.

İpe üç kez asılınca sepet yukarıya doğru sallantılı bir yolculuğa başladı ve çevredeki binaların alçak çatılarını aşır bir şamandıra gibi yükseldi. Boş bir katın pervazına tünemiş kargaları ürküttü, duvardaki çentiklere bir yenisini daha ekledi ve çıktığı pencereden içeri girerek gözden kayboldu.

Isaac Dan der Grimnebulin, rüya gördüğünün ucu ucuna farkındaydı. Yeniden üniversitede işe başladığını görünce dehşete kapıldı. Kaldıraçlar, kuvvetler ve basınçlarla ilgili, belli belirsiz şekillerle dolu, kocaman bir karatahtanın önünde ileri geri yürüyordu. Malzeme Bilimine Giriş. Isaac endişeli gözlerle sınıfa bakarken o riyakâr, mendebur Vermishank başını içeri uzattı.

“Derse devam edemem,” dedi Isaac, duyulabilir bir fısıltıyla. “Pazar yerinin gürültüsüne baksana.” Pencereyi gösterdi.

“Dert etme.” Vermishank’ın sesinde insanı hem yatıştıran hem de tiksindiren bir şey vardı. “Kahvaltı zamanı,” dedi. “Dikkatini gürültüden uzaklaştırır.” Isaac bu sözlerin mantıksızlığı karşısında büyük bir rahatlama duyup uykudan sıyrıldı. Pazarcuların kaba saba küfürleri ve pişen yemeğin kokusuyla güne başladı.

Gözlerini açmadan, o koca bedeniyle yatağında uzanmaya devam etti. Lin’in odada gezindiğini ve döşeme tahtalarının hafifçe gıcırdağını hissetti. Çatı katındaki daireyi keskin bir duman kaplamıştı. Isaac’in ağzı sulandı.

Lin iki kez ellerini çırttı. Isaac’in uyandığını biliyordu. *Muhtemelen ağzımı kapattığım için*, diye düşündü koca adam ve gözlerini açmadan kıs kıs güldü.

“Hâlâ uyuyor, ses etmeyin bakayım, zavallı küçük Isaac, hep yorğun,” diye sızlandı ve bir çocuk gibi iki büklüm kıvrıldı. Lin bir kez daha, alaycı bir tavırla el çırttı ve oradan uzaklaştı.

Isaac inleyerek olduğu yerde döndü.

“Cadı karı!” diye homurdandı. “Şirret! Huysuz cadaloz! Tamam, tamam, sen kazandın, seni, seni... ıı... eli maşalı, seni osuruğu cinli...” Başını ovalayıp doğruldu ve süklüm püklüm sırttı.

Lin kafasını çevirmeden, müstehcen bir el hareketi yaptı. Sırtı Isaac’e dönüktü. Çırlıçıplak vaziyette ocağın başında dikiliyor ve tavadan sıçrayan kızgın yağlardan dans edercesine kaçınıyordu.

Isaac’in yorganı göbeğinden aşağıya kaydı. Tıpkı bir sıcak hava balonu gibi kocaman, gergin ve güçlü bir vücudu vardı. Her tarafından gri kıllar fışkırıyordu.

Lin ise tüysüzdü. Kasları, kırmızı derisinin altında gergin ve belirgindi. Bir anatomi atlası gibiydi. Isaac onu keyifli bir arzuyla süzdü.

Kıçı kaşındı. Elini yorganın altında sokup bir köpek gibi arsızca eşelendi. Derken tırnağına bir şey takıldı ve elini geri çekip bunun ne olduğuna baktı. Minicik, yarı ezilmiş bir kurtçuk parmağının ucunda çaresizce kıvranıyordu. Bir reflikti bu; küçük ve zararsız bir Kepri paraziti. *Vücut salgılarım bu şeyi epey şaşırtmış olmalı*, diye düşündü Isaac, bir fiske vurup hayvanı uzaklaştırırken.

“Kurtların bulaşmış Lin,” dedi. “Banyo zamanın gelmiş.”

Lin öfkeyle ayağını yere vurdu.

Yeni Crobuzon büyük bir salgın çukuru, hastalık taşıyan bir şehirdi. Parazitlerin, enfeksiyonun ve hastalık dedikodularının önüne geçilemiyordu. Kaşıntı ve yaralardan kurtulmak istiyorlarsa, Keprilerin önlem olarak her ay kimyasal bir karışım banyosu yapmaları şarttı.

Lin tavadakileri bir tabağa boşalttı, sonra da onu kendi tabağının karşısına koydu. Masaya oturup bir eliyle Isaac’i ona katılmaya davet etti. Koca adam yataktan çıkıp ayaklarını sürüyerek masaya yanaştı ve kıymıklarına dikkat ederek küçük sandalyeye çöktü.

Isaac ve Lin çıplak vaziyette, örtüsüz tahta masada karşılıklı oturuyorlardı. Adam manzaranın farkındaydı; üçüncü bir kişinin gözünden görebiliyordu kendilerini. *Çok hoş, sıra dışı bir resim olurdu bu,* diye düşündü. Bir tavan arası odası, küçük bir pencereden sızan ışıktan uçuşan toz zerrelere, ucuz tahta raflara düzgünce sıralanmış kitaplar, belgeler ve boyalar. Kocaman, çıplak, cinsel organı inmeye başlamış, kara yağız bir adam elinde bir çatal bıçakla, olağandışı bir sakinlikle bir Kepri’nin karşısında oturuyor. Kepri’nin zarif ve kadınsı bedeni gölgede kalmış, böceksi kafasının kabuğu ise hayal meyal seçiliyor.

Yemeklerine aldırılmayıp bir süre birbirlerini süzdüler. *Günaydın sevgilim,* dedi Lin işaret diliyle. Sonra da yemeğe başladı. Hâlâ Isaac’e bakıyordu.

Lin en çok yemek yerken bir yaratığa benziyordu ve birlikte yedikleri yemekler hem bir meydan okuma hem de kabullenmişti. Isaac onu seyredirken birbirini takip eden tanıdık hislere kapıldı: Hemen bastırılan bir tikslenme, bunu yaptığı için duyduğu gurur ve mahcup bir arzu.

Işık, Lin’in petek gözlerinden yansıdı. Kafabacakları kıvrıldı. Yarım bir domatesi alıp, karıncalarınkini andıran alt çeneleriyle onu sıkıca kavradı. Sonra da dış çenesinin sabit tuttuğu yiyeceği ağzının iç kısımlarıyla ısırırken ellerini aşağı indirdi.

Sevgilisinin bokböceği şeklindeki kocaman, yanardöner kafası kahvaltısını silip süpürürken Isaac onu seyretmeye devam etti.

Lokmalarını nasıl yuttuğunu, solgun renkli böceksi kafasının insansı boynuyla kusursuz bir şekilde birleştiği noktada inip kalkan gırtlaklarını izledi... Gerçi Lin bu tarifi hayatta kabul etmezdi. *Asıl insanlar*

Keprilerin bedenlerini, bacaklarını ve ellerini almış. Bir de tıraş edilmiş şebeklerin kafasını, demişti kadın bir keresinde ona.

Isaac gülümsedi, kızarmış domuz etini eliyle tutup kaldırdı ve diliyle yakalayıp ağzına attı. Sonra da yağlı ellerini masaya sildi. Lin'e gülümsedi. O da kafabacaklarını hafif hafif sallayıp, işaret diliyle, *Canavarım benim*, dedi.

Ben bir sapığim, diye düşündü Isaac. O da öyle.

Kahvaltı sohbetleri genellikle tek taraflı oluyordu. Lin bir yandan ye-meğini yerken, diğer yandan da ellerini kullanıp işaret diliyle konuşabiliyordu; ancak Isaac'ın yemek yerken sohbet etme girişimleri anlaşıl-maz sesler ve masayı kaplayan yiyecek kırıntılarıyla sonuçlanıyordu. O yüzden konuşmak yerine bir şeyler okumayı tercih ediyorlardı. Lin bir sanat gazetesini, Isaac ise eline ne geçerse onu. İri yarı adam bir yandan lokmasını çiğnerken, diğer yandan da kitaplarını ve belgelerini karış-tırmaya başladı ve kendisini Lin'in alışveriş listesini okurken buldu. *Bir parça domuz eti* yazan satır daire içine alınmış ve Lin'in zarif el yazısı-nın altına kaba harflerle, *Misafirin mi var??? Güzel bir parça domuz iyi gider!!!* yazılmıştı.

Isaac kâğıdı Lin'e doğru salladı. "Bu bok herif ne demek istiyor?" diye bağırdı, ağzından yiyecek parçaları saçarak. Adamın bu öfkeli çıkışı komik görünse de fazlasıyla gerçekti.

Lin kâğıdı okuyup omuz silkti.

Et yemediğimi biliyor. Kahvaltıda misafirim olduğunu anlamış. "Domuz" diyerek kelime oyunu yapıyor.

"Evet, teşekkürler sevgilim, o kısmı ben de anladım. Senin vejetar- yun olduğunu nereden biliyor peki? Siz ikiniz böyle sık sık şakalaşıyor musunuz?"

Lin yanıt vermeden bir süre baktı ona.

Biliyor çünkü hiç et almıyorum. Bu aptalca soru karşısında kafasını iki yana salladı. *Endişelenme. Yalnızca kâğıt üzerinde şakalaşıyoruz. Bir böcek olduğumu bilmiyor.*

Kadının kendini kasten aşağılaması Isaac'ın canını sıktı.

"Kahretsin, bir şey ima ettiğim yoktu..." Lin bir elini şöyle bir sal- ladı; kaş kaldırmakla aynı anlama geliyordu bu. Isaac sinirle kükredti.

“Kahretsin Lin! Söylediğim her şeyin ilişkimizin keşfedilmesi korkusuyla bir alakası yok!”

Isaac ve Lin neredeyse iki yıldır sevgiliydiler. İlişkilerinin kuralları hakkında çok fazla düşünmemeye çalışmışlardı hep, ancak birlikte geçirdikleri süre ne kadar uzarsa bu kaçınma stratejisi de o kadar imkânsız hâle geliyordu. Şimdiye dek sormadıkları sorular dikkatlerini talep ediyordu. Birilerinin art niyeti olmadan söylediği bir söz, yan yan bakmalar, umumi yerlerde birbirlerine azıcık fazla yakın durmaları – bakkalın gönderdiği bir not– her şey gizlice yaşadıklarını hatırlatıyordu onlara. Her şeyden tedirgin oluyorlardı.

Şimdiye dek hiç, *biz sevgiliyiz*, demedikleri için, *ilişkimizi herkese açıklamayacağız, bazılarından saklayacağız*, demek zorunda da kalmamışlardı asla. Ancak asıl meselenin bu olduğu aylardır bilinen bir gerçektir.

Lin, adamın sevgili olduklarını açıklamaktan kaçınmasının en iyi ihtimalle korkaklık, en kötü ihtimalle de bağımlılık olduğu hakkında bazı içli dışlı imalarda bulunmaya başlamıştı. Kadının bu duyarsızlığı Isaac’i sinir ediyordu. Sonuçta o da Lin gibi ilişkilerini en yakın arkadaşlarıyla paylaşmıştı. Hem bunu yapmak kadın için çok ama çok daha kolaydı.

Lin bir sanatçıydı. Arkadaş çevresi sefahat düşkünlerinden, hamilerden, beleşçilerden, bohemlerden, asalaklardan, şairlerden, hiciv yazarlarından ve asortik keşlerden oluşuyordu. Skandallar ve garipliklerden zevk alan kimselerdi bunlar. Salacus Bahçeleri’ndeki çayevi ve barlarda Lin’in daima dolaylı olarak anlatılan, ne inkâr ne de kabul edilen kaçamakları kapı arkası dedikodularına ve üstü kapalı sohbetlere konu olabiliyordu. Onun aşk hayatı avangart bir aşırılık, bir sanat olayıydı; tıpkı geçen bahar Beton Müziği’nin ya da evvelsi sene Sümük Sanatı’nın moda olması gibi.

Evet, bu oyunu Isaac de oynayabilirdi. Sonuçta Lin’le çıkmaya başlamadan önce bile o çevrede tanınan biriydi o da. Ne de olsa üniversiteyi yönetenlerin o küçük akıllarının alamayacağı kadar ölçüsüz ve enfes deneyler yapabilmek için kallavi maaşlı öğretmenlik işinden istifa eden dışlanmış bir bilim adamı, şu itibarsız düşünürdü o. Toplumun kurallarını neden önemseyecekti ki? Canının istediği kişiyle ya da şeyle yatabilirdi elbet!

Lin'le ilişkisinin bilinen bir sır olduğu, nispeten daha serbest davranabildiği ve sevgilisi barlarda bir süngerden şekerli kahve emerken bir kolunu ona dolayıp kulağına bir şeyler fısıldayabildiği Salacus Bahçeleri'nde büründüğü kişilik buydu. Bu onun hikâyesiydi ve kısmen de olsa doğrudu.

Üniversiteden on yıl önce ayrılmıştı. Ama sadece berbat bir öğretmen olduğunu anlayıp yerin dibine geçtiği için yapmıştı bunu.

Öğrencilerinin şaşkın yüzlerine bakmış, panik içinde not alırlarken çıkan kalem hışırtılarını dinlemiş ve zihni kuram koridorlarında anarşik bir tarzla, düşe kalka koşarken kendisinin plansız programsız bir şekilde bir şeyler öğrenebileceğini, ancak o çok sevdiği bilgilerini bu yolla başkalarına aktaramayacağını anlamıştı. Sonra da boynunu büküp utançla kaçmıştı oradan.

Beş para etmez bir taklitçi değil, olağanüstü bir biyo-mucizeci olduğundan hiç yaşlanmayan, menfur Bölüm Başkanı Vermishank'ın Isaac'in araştırmasını alışılmadık oluşundan ziyade hiçbir yere varmadığı için iptal etmesi de işin başka bir boyutuydu. Isaac çok parlak bir bilim adamı olabilirdi ama disiplinsizdi. Vermishank onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamış, üç kuruş para karşılığında serbest araştırmacı olarak çalışabilmek için yalvartmış, karşılığında da ona üniversite laboratuvarlarına kısıtlı erişim hakkı vermişti.

Isaac'i sevgilisi konusunda ihtiyatlı davranmaya iten şey de işte buydu. İşi.

Bugünlerde üniversiteyle münasebeti azdı. On yıldır oradan buradan arakladıklarıyla kendisine güzel bir laboratuvar kurmuştu; gelirinin çoğunu Yeni Crobuzon'un pek de namuslu sayılmayan, karmaşık istekleriyle onu sürekli hayrete düşüren vatandaşlarıyla yaptığı şüpheli anlaşmalardan elde ediyordu.

Ancak Isaac'in araştırmasını –onca yıl boyunca hedefi hiç değişmemişti– boş boş oturmakla ilerletmesi mümkün değildi. Bir şeyler yayınlaması gerekiyordu. Bilim dünyasının haylaz, isyankâr çocuğu olarak tartışması, konferanslara katılması lazımdı. Muhafif olmanın büyük yararları vardı.

Ne var ki akademinin eski kafalı tutumu yeni bir şey değildi. Öte-soyulu öğrenciler Yeni Crobuzon'da ancak yirmi yıldır üniversitelere ka-

bul ediliyordu. Başka ırktan birini sevdiğini açıkça belli etmek, özenle koruduğu o kötü çocuk imajının yok olmasına ve toplumdan tümüyle dışlanmasına neden olurdu. Isaac'ı korkutan şey dergi editörlerinin, konferans başkanlarının ve yayıncıların Lin'le ilişkisini öğrenmesi değildi. İlişkinsini saklamaya çalışmıyormuş gibi görünmekti. Durumu saklamak için uğraşırsa onu haddini aşmakla suçlayamazlardı.

Bütün bunlar Lin'i çok kızdıırıyordu.

Küçümsediğin insanlar için makale yayınlamak uğruna ilişkimizi saklıyorsun, demişti bir keresinde ona işaretlerle, sevişmelerinin ardından.

Böyle anlarda eğer sanat dünyası onu dışlayacak olsaydı Lin ne yapardı diye düşünmekten kendini alamazdı Isaac.

Âşıklar o sabah başlama aşamasındaki bu tartışmayı şakalaşarak, özür dileyip karşılıklı iltifatlar ederek ve birbirlerini şiddetle arzulararak geçitirdiler. Isaac gömleğinin düğmelerini iliklemeğe uğraşırken sevgilisine gülümsedi. Lin'in kafabacakları cilveyle kıpırdandı.

"Bugün neler yapacaksınız?" diye sordu Isaac.

Kinken'e gideceğim. Renkli böğürtlen almam lazım. Sonra da Uğultulu Höyük'teki sergiye uğrayacağım. Bu gece çalışıyorum, diye ekledi, üzölmüş gibi yaparak.

"Seni bir süre göremeyeceğim o zaman?" diyerek sırttı Isaac. Lin başını iki yana salladı. Isaac parmaklarıyla günleri hesapladı. "Hmm... Saat ve Horoz'da akşam yemeği yiyelim mi? Sakınma günü? Sekiz gibi?"

Lin adamı ellerinden tutup bunu bir müddet düşündü.

Muhteşem, diye işaret etti, cilveli bir şekilde. Yemeği mi yoksa Isaac'i mi kastettiği belli değildi.

Bulaşıkları bir köşede duran, soğuk su dolu bir kovaya koyup öylece bıraktılar. Lin çizimlerini ve notlarını alıp gitmeye hazırlanırken, Isaac onu yavaşça kendine çekip yatağa uzandı ve sıcak, kırmızı tenini öptü. Lin onun kollarında döndü, bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve adam izlerken koyu kırmızı kabuğu yavaşça açılıp kafabacakları iyice ayrıldı. Kafa kabuğunun iki yarısı hafifçe titredi, sonra da ardına kadar açıldı. Bu kabukların altından güzel, işlevini yitirmiş, küçük böcek kanatları çıktı ortaya.

Isaac'ın elini nazikçe kanatlara doğru çekti ve adamı bu narın, tamamen savunmasız şeyleri okşamaya teşvik etti. Kepriler için benzersiz bir güven ve aşk göstergesiydi bu.

Aralarındaki hava elektriklendi. Isaac'ın aleti sertleşti.

Parmaklarını kadının yavaş yavaş titreşen kanatlarındaki damarların üzerinde gezdirdi ve içlerinden geçen ışığın kırılarak sedef rengi gölgeler oluşturmasını izledi.

Diğer eliyle Lin'in eteğini kaldırdı ve parmaklarını kalçasında gezdirdi. Lin'in bacakları elinin etrafında açıldı ve parmaklarının üzerine kapandı. Isaac açık saçık, sevgi dolu ve davetkâr sözler fısıldadı ona.

Güneş tepelerinde yükselerek pencere pervazının ve bulutların huzursuz gölgelerini düşürdü odaya. Âşıklar zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar.

2

Birbirlerinden ayrıldıklarında saat on bir olmuştu. Isaac cep saatine bir göz attı, aklı işine gitti, sonra da sendeleyerek kıyafetlerini toplamaya başladı. Lin evden çıkarken nasıl davranacakları konusunda gereksiz çözümler bulmaktan ikisini de kurtardı. Eğilip antenleriyle Isaac'ın ensesini okşadı, sonra da tüyleri ürperen adamı çizmeleriyle uğraşmaya bırakıp evden çıktı.

Lin'in dairesi dokuzuncu kattaydı. Kepri kadın kuleden inmeye başladı. Tekinsiz sekizinci katı, ökse macunuyla ve kargaların hafif hışırtılarıyla dolu yedinci katı, sonra da hiç dışarı çıkmayan şu yaşlı kadının yaşadığı altıncı katı geride bıraktı. Ardından yankesicilerin, çelik işçilerinin, gündelikçi kızların ve bıçak bileycilerinin yaşadığı alt katları da geçip çıkışa ulaştı.

Kulenin diğer taraftaki kapısı Aspice Çukuru'na açılıyordu. Lin küçük bir geçitten ibaret olan sessiz sokağa adım attı, sonra da pazar tezgâhlarının arasına karıştı.

Gürültülü tartışmalardan ve fırsatçılardan uzaklaşıp Sobek Haçı'nın bahçelerine doğru yürüdü. Oranın girişinde müşteri bekleyen faytonlar olurdu hep. Arabacılarından bazılarının (özellikle de Tekraryapımların) Keprileri alacak kadar açık fikirli ya da çaresiz olduğunu biliyordu.

Aspic'ten geçerken etrafındaki evler ve binalar giderek bakımsızlaştı. Yol inişli çıkışlı bir hâl aldı ve güneybatı yönüne döndüğünde yokuş yukarı çıkmaya başladı. Sobek Haç'ındaki ağaçların tepeleri, etrafındaki köhne konutların arduvaz çatılarının üstünde kalın bir sis tabakası gibi yükseliyordu. Onların yapraklarının ardında da Ketch Fundalığı'ndaki yüksek yapıların kütüksü silüetleri görülüyordu.

Lin'in fırlak ve aynalı gözleri, şehri birbirine geçmiş görüntülerden oluşan bir kakofoni gibi görüyordu. Gözlerini oluşturan milyonlarca minik bölme, parlak renklerle ve keskin hatlarla için için yanan altıgen şeklindeki her bir minyatür parçacık ışık değişimlerine karşı son derece hassastı. Ancak nesnelere ayrıntılarını seçebilmek için gözlerini acıyana kadar zorlaması gerekiyordu. Bu bölmelerin her birinde, çürüyen duvarların dökülen kabukları görünmez oluyor ve yapılar basit renk tabakalarına indirgeniyordu. Ama eksiksiz bir hikâye anlatıyorlardı. Her bir görsel kırıntı, her bir parça, her bir şekil ve her bir renk tonu birbirlerinden sonsuz derecede küçük şekillerde ayrışıyor ve Lin bu sayede binaları bir bütün olarak görebiliyordu. Ayrıca havadaki kimyasalların kokusunu alabiliyor, hangi binada hangi ırktan kaç kişinin yaşadığını söyleyebiliyordu. Havadaki ve sesteki titreşimlere karşı o kadar hassastı ki kalabalık bir odada kolayca sohbet edebiliyor ya da yukarıdan geçen bir treni hissedebiliyordu.

Bir keresinde şehri nasıl gördüğünü Isaac'e anlatmaya çalışmıştı.

Senin gördüğün netlikte, hatta daha da net görüyorum. Senin için her şey tekdüze. Bir köşede yıkık dökük bir gecekondur, diğer köşede pistonları parlayan yepyeni bir tren, başka bir köşede eski ve kasvetli bir hava gemisinin altındaki rüküş bir kadın... Sen bunların hepsini tek bir resim olarak algılamak zorundasın. Ne karmaşa! Sana hiçbir şey söylemez ki bu resim; kendisiyle çelişir, öyküsünü değiştirir. Benim içinse her bir küçük parçanın kendi içinde bir tutarlılığı var, her biri bir sonrakinden farklı. Öyle ki en nihayetinde bütün bu çeşitliliklerin nedeni yavaş yavaş ve mantıklı bir biçimde açığa çıkıyor.

Isaac onun bu anlattıklarının etkisinden bir buçuk hafta boyunca çıkamamıştı. Her zamanki gibi sayfalar dolusu not almış, haşerelerin görme duyusuyla ilgili bir sürü kitap karıştırmış ve Lin'in üstünde derinlik algısı ve uzağı görme konularında sonu gelmez deneyler yapmış-

tı. Tabii bir de okuma. Ki onu en çok etkileyen de bu olmuştu. Çünkü deneyler sırasında okumanın Lin için doğuştan gelen bir özellik olduğunu, yarı kör biri gibi odaklanması gerektiğini fark etmişti.

Ama ilgisi çabucak sönmüştü. İnsan beyni, Keprilerin neler gördüğünü anlayabilecek yeterlilikte değildi.

Yürümeye devam ederken Lin'in etrafındaki sokaklar para kazanmaya, hırsızlık yapmaya, dilencilik etmeye, ellerindeki ıvır zıvırı satmaya ya da her köşe başında görülen çöp yığınlarını karıştırmaya giden Aspici üçkâğıtçılar ve kalpazanlarla doldu. Çocuklar tuhaf şekillerde birbirine eklenmiş makine parçaları taşıyarak koşturuyordu. Arada sırada da başka bir yere giderken buradan geçmek zorunda kalan ve yüzlerinde aynı küçümseme dolu ifadeler bulunan adamlarla kadınlara rastlıyordu.

Lin'in sandaletleri sokağı kaplayan ve lağımlardan dışarıyı gözetleyen sinsi yaratıkların iştahını kabartan organik çamurla sırlıslıkla olmuştu. Her iki yanında yükselen evler düz çatılıydı ve aralarındaki boşluklara tahta kalaslarla yürüme yolları yapılmıştı. Kaçış yolları, alternatif geçitler... Yeni Crobuzon'un üstündeki çatı dünyasının sokaklarıydı bunlar.

Yalnızca bir-iki çocuk laf attı Lin'e. Burası ötesoylulara alışkın bir yerdi. Lin mahallenin kozmopolit doğasının tadını, farklı ırkların eser miktardaki salgılarının kokusunu alabiliyordu. Bunların arasında Keprilerin misk kokusu da vardı, Vodyanoilerin nemli kokusu da. Hatta bir yerlerden Kaktüsgillerin tatlı özsuyu kokusu bile geliyordu.

Lin bir köşeyi dönüp Sobek Haçı'nın etrafındaki taş döşeli sokağa çıktı. Demir parmaklıkların önünde sıra sıra fayton bekliyordu. Her türlü vardı. İki tekerlekli, dört tekerlekli, atlar tarafından çekilenler, dudak büken dinazor-kuşlar tarafından çekilenler, paletlerin üstünde giden buharlı robotlar tarafından çekilenler... Şurada burada hem araba hem de arabacı vazifesi gören, zavallı Tekraryapımlar bile vardı.

Lin sıranın önünde durup elini salladı. Neyse ki en öndeki arabacı huysuz kuşunu dehşetleyle hemen yanına geldi.

"Nereye?" Adam eğilip Lin'in not defterine yazılı özenli talimatları okudu. "Tamamdır," dedi, başıyla binmesini işaret ederek.

İki kişilik, önü açık bir faytondu bu. Böylece yolculuk boyunca şehrin güney mahallelerini doya doya seyredebilecekti. Uçamayan, zavallı dev kuş sallana sallana koşmaya başlayınca tekerlekler zahmetsizce döndü. Lin arkasına yaslandı ve sürücüyü verdiği yol tarifini yeniden okudu.

Isaac'in hiç onaylamayacağı bir şey yapıyordu. Hem de hiç.

Lin'in *gerçekten de* renkli böğürtlen alması gerekiyor ve Kinken'e bunun için gidiyordu. Bu kısmı *doğruydu*. Ayrıca bir arkadaşının, Taşralı Daihat'ın Uğultulu Höyük'te *gerçekten* bir sergisi vardı.

Ancak oraya gitmeyecekti.

Taşralı'yla çoktan konuşmuş ve Isaac soracak olursa (bunu yapacağını sanmıyordu ama işini garantiye almak en iyisiydi) sergiye geldiğini söylemesini istemişti. Taşralı buna çok memnun olmuş, beyaz saçlarını yüzünden çekmiş ve "Ağzımdan bir şey kaçırarak olursam tanrılar belamı versin," demişti gösterişli bir biçimde. Lin'in Isaac'i aldattığını düşünüyor ve kadının herkes tarafından ayıplanan seks hayatının bu yeni boyutunun bir parçası olmayı ayrıcalık olarak görüyordu besbelli.

Lin onun sergisine gidemeyecekti çünkü başka bir işi vardı.

Fayton nehre doğru döndü. Tahta tekerlekler parke taşlarına vurdukça Lin de bir ileri, bir geri sarsıldı. Shadrach Caddesi'ne girdiler. Pazaryeri güneyde kalmıştı; sebzelerle, deniz ürünleriyle ve içi geçmiş meyvelerle dolu tezgâhların seyrekleşmeye başladığı noktadaydılar.

Önlerindeki alçak evlerin tepesinde Üstyaka Milis Kulesi yükseliyordu hantalca. Kocaman, pis ve geniş yapı, otuz beş katlı olmasına rağmen her nasılsa güdük ve kötü niyetli görünüyordu. Yan duvarlarına ok atma delikleri gibi daracık pencereler kondurulmuştu. Camları siyah, mat ve ışığı yansıtmayan cinstendi. Kulenin beton yüzeyi kir pas içindeydi ve pul pul dökülüyordu. Dört beş kilometre kadar kuzeyde, Lin'in gözüne daha yüksek bir yapı ilişti: Şehrin göbeğini beton bir diken gibi delen Ekser binası. Milislerin merkezi.

Lin boynunu ileri uzattı. Yarım yamalak şişirilmiş bir hava gemisi, Üstyaka Kulesi'nin ardından müstehcen bir obje gibi belirdi. Can çekişen bir balık gibi çırpınıyor, havada salınarak geziniyor ve rüzgârla şişiyordu. Lin, kurşun grisi bulutların arasına kaçmak için çabalayan geminin motor uğultusunu çok uzaktan bile duyabiliyordu.